

เข้าใจง่าย แม้จะแก้ไขยาก

เรื่องการอาพาธของพระพรหมคุณาภรณ์ อธิบายได้ง่ายๆ ดังนี้

๑. ปอดมีแผลเป็นจากวัณโรคในอดีต เกิดเป็นพังผืดที่ขั้วปอดทั้งสองข้าง ทำให้ปอดทำงานได้น้อยลง (โดยทั่วไปทดสอบ lung function ได้ในระดับ ๖๕% บางที่ได้แค่ ๓๗%) และหลอดลมก็ตีบ; ถ้ามีเรื่องนี้อย่างเดียว ก็ไม่สำคัญ

๒. เส้นโลหิตขึ้นสู่ศีรษะมีขนาดเล็กแต่กำเนิด ทั้งชุด (๔ เส้น) ส่งเลือดไปเลี้ยงสมองไม่มากพอ; สำหรับเรื่องนี้เท่านั้น มิได้หนักหนา

ปัญหาเกิดขึ้นเมื่อสองข้อนั้นมาประสานกัน คือ เมื่อมีงานพูด หรือพบปะชักทายคนมาก เลือดเลี้ยงสมองไม่ทันใช้ ปอดและหัวใจจึงระดมทำงานเพื่อส่งเลือดขึ้นไปเลี้ยงสมองให้ทัน หลังพูดแล้ว ตกกลางคืนจะเริ่มทรุด เช่น มักไอรุนแรง หรือถ้าค่อยๆ พูด เพื่อถนอมปอดพอค่าลง ก็จะเกิดอาการสมองแห้งแบบขาดอากาศ ซึ่งร้ายกว่าการไอเป็นอันมาก

ถ้ามีงานพูดซ้ำๆ ในระยะใกล้เคียง อาการก็จะทรุดลงไปๆ จนฟื้นได้ยาก บางระยะจึงต้องตัดการพบปะพูดจาทั้งหมด ตามปกติ จึงไม่ได้ไปร่วมงานใดๆ ในที่ไหนๆ และต้องจำกัดการพูดให้น้อย เพื่อให้ปัญหาลดลงไปเอง

ที่ผ่านมา ไอมากตลอดฤดูฝน แต่เวลานี้ มีท่าที่จะขยายเป็นไอตลอดปี (เช่น ขณะนี้) ถ้าอยู่ลำพังเงียบๆ ต่อเนื่องไปนานๆ สภาพร่างกายมีโอกาสที่จะฟื้นดีขึ้น

ส่วนโรคอื่นๆ เช่น กระดูกคอบางข้อเสื่อมกร่อน หมอนรองกระดูกสันหลังเสื่อมและอักเสบ มีอาการกำเริบ เจ็บปวดเดินอย่างปกติไม่ได้เป็นคราวๆ กระดูกไหลปลาร้าอักเสบ เจ็บปวดยึดเยื่อ ทั้งหมดนี้ ก็บริหารปฏิบัติตัวไปตามคำแนะนำของคุณหมอและญาติโยมผู้หวังดี ถ้าไม่กลายเป็นโรคอื่น แค่เจ็บปวด ไม่ให้ว่าเป็นปัญหา เรื่องตาสองข้างเป็นต้อหิน และเรื่องเบาหวาน เวลานี้ ถึงคุณหมอจะให้ตามดูไป ก็วางใจได้ ไม่ถือว่าเป็นปัญหา เช่นเดียวกัน รวมแล้ว ขออนุโมทนาคุณหมอและญาติโยมผู้หวังดีมีน้ำใจช่วยตรวจช่วยตามถามไถ่ตลอดเรื่อยมา

เจ้าของเรื่อง เจ้าของโรค

๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๒